

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobkyně **Z. N.**, zastoupené JUDr. Vlastimilem Vezdenkem, advokátem se sídlem v Opavě, Hauerova 725/3, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje**, se sídlem ve Zlíně, Třída Tomáše Bati 21, k žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného **o přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu** ze dne 18. září 2013, č. j. KUZL-37887/2013, sp. zn. KUSP-37887/2013/DOP/Ti,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- III. Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení předmětu řízení

[1] Žalobkyně byla uznána vinnou ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 8 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (dále jen zákon o silničním provozu), v souvislosti s porušením ust. § 22 odst. 1 zákona o silničním provozu. Uvedeného přestupku se měla dopustit tím, že dne 11. 1. 2013 v čase okolo 12:00 hodin v katastru obce Kelč při řízení motorového vozidla tovární značky Renault, RZ: X, vlastníka: A. G., nar. X, F. X,

747 70, O – K., po silnici III/43913 od obce Komárovce, proti příkazu dopravní značky „Dej přednost v jízdě!“ nedala přednost v jízdě motorovému vozidlu tovární značky Peugeot, RZ: X, řidiče a vlastníka S. M., nar. X, D. B. č. X, 742 66 Š. přijíždějícímu po hlavní silnici III/43911 od obce Kelč směrem k obci Němetice, kdy došlo ke střetu pravé přední části vozidla Peugeot a přední části vozidla Renault. Za přestupek byla žalobkyni podle ust. § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu uložena sankce pokuty ve výši 4500 Kč a uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku, které se hradí dle vyhl. MV č. 231/1996 Sb., a to podle ust. § 1 odst. 1 a 2, věty před středníkem v paušální částce 2.500,- Kč. Splatnost pokuty a nákladů řízení byla stanovena do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

[2] Správní orgán I. stupně, Městský úřad Valašské Meziříčí, právní oddělení – přestupky rozhodl dne 26. 4. 2013 č. j. R/D/146/0441/2013/Fo tak, že jmenovanou uznal vinnou ze spáchání přestupku, jak je uvedeno v odstavci [1] tohoto rozsudku, za což jí byla uložena sankce uvedená rovněž v odstavci [1] tohoto rozhodnutí. Správní orgán v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že vycházel ze spisu Policie ČR, Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, Dopravní inspektorát Vsetín, evid číslo: KRPZ-16/DNVS-2013-TG, výpovědi obviněné, výslechu svědka S. M., jenž byl druhým účastníkem nehody, znaleckého posudku č. 1760-5/13 ze dne 15. 3. 2013 Ing. M. W., jehož vypracování zadala obviněná, a ze znaleckého posudku č. 3497 ze dne 9. 4. 2013 Ing. R. R. Po zhodnocení všech okolností vzniku a příčiny dopravní nehody, a to jak ve všech souvislostech, tak i jednotlivě, měl správní orgán za to, že přestupek byl spolehlivě prokázán a současně odůvodnil výši stanovené pokuty.

[3] Žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 9. 2013, č. j. KUZL-37887/2013, sp. zn. KUSP-37887/2013/DOP/Ti, odvolání žalobkyně proti rozhodnutí správnímu orgánu I. stupně zamítl a předmětné rozhodnutí potvrdil. V rozhodnutí o odvolání se vypořádal se všemi námitkami vznesenými v odvolání.

Obsah žaloby

[4] Žalobkyně se žalobou ze dne 22. 11. 2013 domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a dále uložení povinnosti žalovanému nahradit žalobkyni náklady soudního řízení do 3 dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně. V žalobě uvedl následující žalobní body:

a) porušení ust. § 3 a § 50 odst. 3, 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen správní řád), neboť správní orgán nepostupoval tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, když nebyly zjišťovány všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch žalobkyně a nesprávně vyhodnotil provedené důkazy, zejména výpověď žalobkyně a znalecký posudek Ing. M. W., v důsledku čehož dospěl k nesprávným právním závěrům;

b) nebylo provedeno doplnění dokazování o výsledch znaleců Ing. R. R. a Ing. M. W. s tím, aby se v rámci svých výpovědí vyjádřili ke způsobu jízdy řidiče osobního vozidla Peugeot S. M. a k jeho možnostem zabránit střetu s vozidlem žalobkyně;

[5] Žalobkyně se domnívá, že rozhodnutím žalovaného byla zkrácena na svých právech, když předmětné rozhodnutí považuje za nesprávné, neboť rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tak i rozhodnutí odvolacího správního orgánu jsou založena na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu. Žalobkyně v žalobě uvedla, že správní orgány nesprávně hodnotily znalecký posudek Ing. M. W. a odkázala na své vyjádření ze dne 19. 4. 2013 k podkladům k rozhodnutí správního orgánu I. stupně – v tomto vyjádření se především konstatuje, že znalecký posudek Ing. R. R. je nedostatečný, neboť se tento znalec nevypořádal s možností řidiče S. M. zabránit střetu. Soud se proto zaměřil především na otázku úplnosti dokazování správních orgánů, především na vypovídající hodnotu obou znaleckých posudků a potřebu žalobkyní (obviněnou) navržení doplnění dokazování o výsledky obou znaleců.

Vyjádření žalovaného

[6] Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě vyjádřil nesouhlas s jednotlivými body žaloby, neboť má za to, že jeho rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci v souladu s ust. § 3 správního řádu, a že k dokazování bylo použito všech prostředků, jimiž lze zjistit a objasnit skutkový stav věci a které jsou v souladu s právními předpisy. Žalovaný spatřuje jedinou námitku žalobkyně v tom, že brojí proti vlastnímu zjištěnému skutkovému stavu a vyhodnocení dopravní nehody a protiprávního jednání tak, jak jej provedly správní orgány ve svých rozhodnutích – žalovaný má za to, že se ve věci dostatečně vyjádřil v napadeném rozhodnutí, kde uvedl, že předmětem řízení o přestupku je především zjištění toho, zda se nějaký přestupek stal, kdo jej spáchal, a jaká sankce mu za prokázaný protiprávní skutek bude uložena. Žalovaný poukazuje na skutečnost, že dopravní nehoda je toliko škodlivý následek vlastního protiprávního jednání, když ve správním řízení není primárně zjišťován podíl účastníků na společné dopravní nehodě, ale to, zda se někdo účastníků dopustil protiprávního jednání. Žalovaný se dále vyjádřil tak, že námitkou žalobkyně, směřující proti jeho posouzení znaleckého posudku a následného vyjádření Ing. M. W., je mu primárně vytýkáno především to, že nesprávně hodnotil možnosti řidiče S. M. zabránit dopravní nehodě – dle jeho vyjádření je zcela nepodstatné, zda by S. M. mohl dopravní nehodě zabránit tím, že by nepřejel do protisměru, neboť to byla právě žalobkyně, která jej ke změně směru jízdy přinutila tím, že mu v rozporu s právními předpisy nedala přednost v jízdě. Žalovaný uzavřel, že není podstatné, kdo mohl či nemohl odvrátit hrozící dopravní nehodu, podstatné je, kdo spustil řetězec příčin, které k ní nakonec vedly. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout s tím, že netrvá na nařízení jednání.

Skutečnosti zjištěné ze správního spisu pro posouzení věci

[7] Dne 14. 2. 2013 bylo zahájeno přestupkové řízení ve věci přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 8 zákona o silničním provozu pro porušení ust. § 22 odst. 1 téhož zákona a současně byl obviněný předvolán k ústnímu jednání na 4. 3. 2013. Správní spis obsahuje následující listiny, ze kterých byly soudem zjištěny podstatné skutečnosti pro rozhodnutí v této věci:

- záznam o přijatém oznámení ze dne 11. 1. 2013, jehož obsahem je oznámení S. M. o dopravní nehodě;
- záznam o podání vysvětlení S. M. ze dne 11. 1. 2013;
- záznam o podání vysvětlení Z. N. ze dne 22. 1. 2013;
- protokol o nehodě v silniční dopravě ze dne 11. 1. 2013;
- fotodokumentace dopravní nehody ze dne 11. 1. 2013 a situační plánky nehody, vše pořízeno Policií ČR;
- oznámení o přestupku ze dne 26.1.2013. V úředním záznamu je uvedeno, že dne 11. 1. 2013 v čase okolo 12:03 hodin došlo v katastru obce Kelč k dopravní nehodě, kdy řidička Z. N. jedoucí s vozidlem Renault Twingo, RZ: X (zjevně mělo být správně uvedeno X) po silnici III/43913 od obce Komárovice, proti příkazu dopravní značky „Dej přednost v jízdě!“ zahájila jízdní úkon odbočení vlevo na silnici III/43911 v úmyslu pokračovat v jízdě směrem k obci Kelč, čímž si počínala tak, že řidič S. M. jedoucí s vozidlem Peugeot 307, RZ: X, po silnici III/43911 od obce Kelč směrem k obci Nemetice, musel náhle změnit směr i rychlost jízdy, kdy ve snaze zabránit střetu strhnul řízení k levému okraji ve směru své jízdy a došlo ke střetu pravé přední části vozidla Peugeot a přední části vozidla Renault;
- protokol o ústním jednání dne 4. 3. 2013 na Městském úřadu Valašské Meziříčí za přítomnosti žalobkyně, jejího právního zástupce, S. M. a právního zástupce S. M.;
- protokol o výpovědi svědka S. M. ze dne 4. 3. 2013;
- znalecký posudek č. 1760-5/13 ze dne 15. 3. 2013 Ing. M. W. – vypracován na žádost žalobkyně – na straně 6 znaleckého posudku je uvedeno, že *„Žádnou z udávaných variant způsobu jízdy OA RENAULT nelze tedy s jistotou vyloučit“*; pokud se znalec vyjádřil k možnostem účastníků nehody zabránit střetu, pak uvedl následující: *„Řidička N. by k jistému zabránění střetu musela včas zjistit, že ke křižovatce přijíždí zleva OA PEUGEOT, a vjet na hlavní silnici č. 43911 až po jeho průjezdu křižovatkou. Za situace, kdy se při spatření OA PEUGEOT již nacházela v prostoru křižovatky, mohla zabránit hrozícímu střetu pouze urychleným uvolněním jízdního pruhu tohoto vozidla, což učinila.“*, *„Řidič M. by k zabránění střetu musel po snížení rychlosti jízdy svého vozidla brzděním pokračovat v jízdě ve svém pravém jízdním pruhu vozovky. Jeho rozhodnutí řešit vznikající nebezpečnou situaci stržením řízení vlevo mělo za následek střet s protijedoucím vozidlem RENAULT, jehož řidiče vjetím do protisměru zkřížil jízdní dráhu a vytvořil jí tak, náhlou překážku, které se nedokázala vyhnout.“*, dále znalec konstatoval, že: *„Rovněž na kluzké vozovce nedokázala řidička opustit prostor křižovatky dostatečně rychle, aby zleva po hlavní silnici přijíždějícímu řidiči nijak nepřekážela – a tento řidič nedokázal rovněž vlivem kluzké vozovky brzděním snížit rychlost svého vozidla natolik, aby protijedoucí vozidlo bezpečně minul ve svém jízdním pruhu“*;
- znalecký posudek č. 3497 ze dne 9. 4. 2013 Ing. R. R. – vypracován na základě

usnesení ze dne 7. 3. 2013 č. j. RD/146/04441/2013/Fo Městského úřadu Valašské Meziříčí – ze znaleckého posudku plynou následující podstatné závěry: rychlost vozidla Peugeot cca 52 km/h, a to v době kdy se vozidlo Renault rozjíždělo, od toho místa se vozidlo Peugeot nacházelo ve vzdálenosti cca 70 m (str. 9), přiměřená rychlost vozidla Peugeot s přihlédnutím k snížené adhezi vozovky činí cca 76 km/h (str. 7), na straně 10 se znalec vyjádřil k technické přijatelnosti výpovědi účastníků nehody, když označil výpověď řidiče vozidla Peugeot za technicky přijatelnou, oproti tomu výpověď řidičky vozidla Renault označil za technicky nepřijatelnou, závěr znaleckého posudku: *„Z technického hlediska bylo příčinou dopravní nehody vjetí vozidla Renault řidičky N. z vedlejší vozovky na hlavní vozovku v době, kdy z její levé strany přijíždělo vozidlo Peugeot řidiče M., kterému řidička vozidla N. vytvořila překážku náhlou a neočekávanou, řidič M. s vozidlem Peugeot nemohl střet s vozidlem Renault odvrátit ani náhlým brzděním. Současně je z technického hlediska i příčinou nehody chybný způsob a směr jízdy řidičky vozidla Renault, řidička vozidla při najíždění v křižovatce tzv. „řezala zatáčku“ pohybovala se cca 12 m vlevo od správného najetí do křižovatky.“*;

- vyjádření žalobkyně ze dne 19. 4. 2013 – v tomto vyjádření žalobkyně navrhla jako další důkazní prostředek výslechy obou znalců;
- rozhodnutí Městského úřadu Valašském Meziříčí ze dne 26. dubna 2013, č. j. R/D/146/0441/2013/Fo, kterým byla obviněná uznána vinnou ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 8 zákona o silničním provozu v souvislosti s porušením ust. § 22 odst. 1 zákona o silničním provozu, kterého se dopustila tím, že dne 11. 1. 2013 v čase okolo 12:00 hodin v katastru obce Kelč při řízení motorového vozidla tovární značky Renault, RZ: X, vlastníka: A. G., nar. X, F. 195/6, 747 70, O. – K., po silnici III/43913 od obce Komárovice, proti příkazu dopravní značky „Dej přednost v jízdě!“ nedala přednost v jízdě motorovému vozidlu tovární značky Peugeot, RZ: X, řidiče a vlastníka S. M., nar. X, D. B. č. X, 742 66 Š., přijíždějícímu po hlavní silnici III/43911 od obce Kelč směrem k obci Němetice, kdy došlo ke střetu pravé přední části vozidla Peugeot a přední části vozidla Renault;
- odvolání žalobkyně ze dne 13. 5. 2013 a doplnění ze dne 31. 5. 2013 proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně;
- vyjádření Ing. M. W. ze dne 16. 5. 2013 – v tomto vyjádření znalec zdůrazňuje svůj závěr o tom, že příčinou dopravní nehody byla skutečnost, že řidič vozidla Peugeot přejížděl do svého levého jízdního pruhu;
- rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 18. 9. 2013, č. j. KUZL-37887/2013, sp. zn. KUSP-37887/2013/DOP/Ti o odvolání žalobkyně proti rozhodnutí správnímu orgánu I. stupně, kterým bylo odvolání zamítnuto a předmětné rozhodnutí potvrzeno.

Jednání soudu dne 5.8.2015

[X] U jednání soudu dne 5.8.2015 zástupce žalobkyně odkázal na žalobní body a zdůraznil, že dle znaleckého posudku znalce W. žalobkyně neporušila ustanovení o nedání přednosti v jízdě. Ke střetu vozidla došlo v levé polovině vozovky, a kdyby řidič

S. M. nestrhával řízení vlevo, k čemuž neměl důvod, vozidla by se minula při rychlosti 20 km/h. Pověřený pracovník žalovaného správního orgánu uvedl, že reakci účastníka silničního provozu je potřeba posuzovat v konkrétní situaci. V dané věci bylo zimní období, kluzká vozovka. Žalobkyně při zahájení svého jízdního manévru měla zohlednit konkrétní místní podmínky. Místo střetu, ať již v levém nebo pravém jízdním pruhu, nemá na splnění povinnosti dát přednost v jízdě ze strany žalobkyně vliv.

Právní úprava

[8] Podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 8 zákona o silničním provozu se *fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla nedá přednost v jízdě v případech, ve kterých je povinna dát přednost v jízdě.*

[9] Podle ust. § 22 odst. 1 zákona o silničním provozu *musí dát řidič přijíždějící na křižovatku po vedlejší pozemní komunikaci označené dopravní značkou „Dej přednost v jízdě!“ nebo „Stůj, dej přednost v jízdě!“ přednost v jízdě vozidlům nebo jezdcům na zvířatech přijíždějícím po hlavní pozemní komunikaci nebo organizované skupině chodců nebo průvodcům hnaných zvířat se zvířaty přicházejícím po hlavní pozemní komunikaci.*

[10] Podle ust. § 2 písm. q) zákona o silničním provozu *znamená dát přednost v jízdě povinnost řidiče nezahájit jízdu nebo jízdní úkon nebo v nich nepokračovat, jestliže by řidič, který má přednost v jízdě, musel náhle změnit směr nebo rychlost jízdy.*

[11] Podle § 2 odst. 1 zákona o přestupcích je přestupkem *zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin.*

[12] Podle § 3 správního řádu *nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*

[13] Podle § 50 odst. 3 správního řádu je *správní orgán povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.*

[14] Podle § 50 odst. 4 správního řádu platí, že *pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.*

Právní posouzení věci samé dle žalobních bodů

[15] Soud nepřisvědčil žalobní námitce a) a ani se neztotožnil s námitkou b). Předně je třeba připomenout, že správní orgán je v přestupkovém řízení povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou pochybnosti (§ 3 správního řádu) a na základě zjištěného vyhodnotit, zda byl vůbec a kým spáchán přestupek. Z tohoto vyplývá povinnost správního orgánu opatřit si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí. Správní orgán hodnotí pak důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny ve vzájemné souvislosti. V dané věci správní orgán vycházel ze spisové dokumentace, která v první řadě obsahuje část vypracovanou dopravní policií, kde je mimo jiné protokol o nehodě, tři plánky dopravní nehody, fotosnímky z místa nehody a dále vycházel ze dvou znaleckých posudků, jeden poskytl žalobkyně a druhý si nechal vyhotovit správní orgán. Správní orgán nařídil ústní jednání, jehož se žalobkyně účastnila. Nevyhověním navrhovaných důkazních prostředků žalobkyně, vyslechnutí svědků-znalců, nelze zpochybnit zjištěný skutkový stav a právní závěr správního orgánu. Jak již uvedeno, správní orgán není povinen provést všechny navrhované důkazy, je však povinen se neprovedením navrhovaných důkazů vypořádat a tomuto žalovaný dostal. Zmíněný závěr má oporu v ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, podle kterého musí odůvodnění správního rozhodnutí obsahovat též informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Není tedy sporu o tom, že je právem správního orgánu vlastní úvahou dospět k rozhodnutí, které důkazy provede, a které naopak označí v dané situaci za nadbytečné a návrhu na jejich provedení nevyhoví (srov. Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. 21 Cdo 4562/2010: *„Za situace, kdy se od sebe liší závěry dvou znaleckých posudků, lze upustit od výsledku znalce (byť byl toliko autorem znaleckého posudku, který byl v řízení proveden jako listinný důkaz), případně od přezkoumání těchto posudků dalším znalcem, ev. znaleckým ústavem revizního znaleckého posudku, jen v případě, že rozpory v obou důkazech byly v řízení dostatečným způsobem odstraněny.“*). Správní orgán I. stupně se s navrženými důkazy vypořádal a své rozhodnutí tyto důkazy nepřipustit patřičně odůvodnil, neboť se důkladně zabýval rozporem mezi oběma znaleckými posudky a dospěl k závěru, že znalec Ing. R. R. na oponentní názor Ing. M. W. odpověděl v samotném posudku, vzhledem k této skutečnosti pak správní orgán I. stupně považoval výslech znalců za nadbytečná. Soud se s tímto závěrem správního orgánu I. stupně, resp. odvolacího správního orgánu ztotožňuje, neboť polemika znalce Ing. M. W. je zaměřena na možnost řidiče vozidla Peugeot zabránit nehodě, když tato otázka je pro rozhodnutí správního orgánu o vině žalobkyně bezpředmětná. Rychlost a způsob jízdy řidiče jedoucího po hlavní silnici jsou faktory za určitých okolností významné, a to pro posouzení toho, zda se řidič vjíždějící z vedlejší silnice dopustí přestupku nedáním přednosti v jízdě, popř. trestného činu, např. při výrazném překročení maximální povolené rychlosti (srov. Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 10. 2004, sp. zn. 5 Tdo 1173/2004) nebo nevěnováním se řízení (srov. Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 2. 2014, sp. zn. 25 Cdo 3316/2012) – avšak oba tyto faktory byly u řidiče vozidla Peugeot jedoucím po hlavní silnici vyloučeny oběma znaleckými posudky. Polemika znaleckých posudků je nastavena pouze především k otázce, zda bylo možno střetu zabránit, pokud by řidič vozidla Peugeot učinil rozhodnutí pokračovat ve svém jízdním pruhu, resp. najet více vpravo – oba

správní orgány se patřičně vypořádaly s danou otázkou, a přestože využily barvitých přirovnání, dostatečně a přesvědčivě svá rozhodnutí odůvodnily.

[18] Soud nepřisvědčil straně žalobkyně, že dle znaleckého posudku Ing. W. žalobkyně neporušila ustanovení o nedání přednosti v jízdě. Z tohoto posudku vyplynulo, že žalobkyně by k zabránění střetu musela včas zjistit, že ke křižovatce zleva přijíždí osobní automobil Peugeot a vjet na hlavní silnici až po jeho průjezdu. Za situace, že toto vozidlo shlédla v okamžiku, kdy se již nacházela v prostoru křižovatky, mohla střetu zabránit jen urychleným uvolněním jízdního pruhu. Řidič M. by zabránil střetu, kdyby po snížení jízdy svého vozidla brzděním pokračoval v jízdě ve svém jízdním pruhu a nestrhával řízení vlevo. Sama žalobkyně se vyjádřila, že ve vzdálenosti asi 25 metrů od střetu křižovatky míjela vrata do ZD a uviděla, jak se z kopce od Kelče proti ní řítí velkou rychlostí bílé auto. Soud k tomu uvádí, že v daném místě, kde byla na silnici III/43913 povolena rychlost 90 km/h, řidič osobního automobilu Peugeot jel rychlostí 52 km/h (viz znalecký posudek Ing. R.). Soud odkazuje na právní ustanovení citované v odstavci [9 a 10] tohoto rozsudku. Proto obecně vzato, dojde-li k dopravní nehodě ve střetu dvou vozidel na křižovatce hlavní silnice s vedlejší silnicí, je za takový střet zásadně odpovědný řidič, který do křižovatky vjede z vedlejší silnice, neboť je jeho povinností dát přednost v jízdě vozidlům přijíždějícím po hlavní silnici. Na povinnosti dát přednost vozidlům jedoucím po silnici hlavní by nemělo vliv ani to, kdyby řidič přijíždějící po hlavní silnici jel rychlostí přesahující stanovený limit, což však není tento případ. Soud přisvědčil tak žalovanému správnímu orgánu, že jestliže řidič osobního vozidla Peugeot byl nucen jakkoliv korigovat svou jízdu a je jedno, zda vhodně či nevhodně, z důvodu, že žalobkyně vjela z vedlejší silnice na hlavní, porušila tato svou povinnost řidiče danou ust. § 22 odst. 1 zákona o silničním provozu.

[19] Závěrem pak soud konstatuje, že správní orgány své povinnosti zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit podklady pro vydání rozhodnutí, dostály. Správní orgán se dostatečně ve svém odůvodnění vypořádal s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobkyně a rozhodnutí je přezkoumatelné a zákonné. Správní orgány správně provedly právní kvalifikaci správních deliktů, když řádně odůvodnily naplnění skutkových podstat. Soud neshledal vady řízení, které by založily nezákonnost napadeného rozhodnutí, stejně tak neshledal nedostatečné odůvodnění výše stanovené sankce.

[20] Po provedeném řízení a dokazování krajský soud podanou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

[21] O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. s přihlédnutím k tomu, že ve věci plně procesně úspěšný žalovaný se náhrady nákladů řízení vzdal a také mu žádné nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 5. srpna 2015

**JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně**